

Svend Svendsen:

Bryggeriarbejdernes andel i vinterens arbejdskampe

For nogen tid siden besluttede ledelsen af de københavnske bryggeriarbejderes fagforening og forbund at undlade at møde op i Arbejdsretten, når der skal fastsættes bod for bryggeriarbejdernes andel i vinterens arbejdskampe. Og det skulle hermed formelt være fastslået, at arbejderne og den faglige organisation i dette tilfælde ikke står så fjernt fra hinanden, når det gælder kamp imod en reaktionær regering eller imod arbejdsgiverne.

Men selv om strejkeaktionerne på de københavnske bryggerier både har været rettet imod den borgerlige regerings økonomiske politik og imod arbejdsgivernes vi-alenevide-og-bestemme-mentalitet, er det svært som socialist at opfatte de faglige funktionærers bevægelser indenfor de fagretslige rammer som andet og mere end slet og ret opportunistisk skygeboksning.

På de københavnske bryggeriarbejderes ordinære fagforeningsgeneralforsamling i slutningen af november sidste år blev det vedtaget at rejse et lønkrav på en krone mere i timen. Og på samme generalforsamling, hvor der i øvrigt ikke deltog ret mange andre end repræsentantskabets og forretningsudvalgets medlemmer, talte formanden meget ihærdigt for en sammenslutning af forbundene indenfor levnedsmiddelindustrien. Han mente, at forbundene ved en sådan centralisering med så meget større styrke ville være i stand til at varetage medlemmernes interesser. Men bekymrede sig i øvrigt ikke om, at det var otte forbundsformænd fra levnedsmiddel- og nydelsesmiddelindustrien, der allerede i første etape af bryggeristrejken i 1965, ret så provokerende og umotiveret havde søgt at spænde ben for den »lovlige« overenskomstkonflikt. Lige som det heller ikke generede ham, at

sammenslutningen automatisk ville betyde en indlemmelse i LO, som han altid så kraftigt har advaret medlemmerne imod.

Bryggeriarbejdernes formand kan ikke være uvidende om, at forbundssammenslutningen – i alt fald under en socialdemokratisk regering – vil fratage fagforeningen de sidste selvstændige aktionsmuligheder. Men han har sikkert også en meget klar fornemmelse af, at en sammenslutning er den eneste mulighed for, at fagforeningsfunktionærerne kan overtage de sidste ynkelige rester af medlemmernes indflydelse på fagforeningens virksomhed. Og når sammenslutningen så endvidere for de faglige funktionærer betyder øgede advancementsmuligheder, er formandens medlemskort til SF sikkert ikke så forskelligt fra et socialdemokratisk, at det skulle være nogen hindring for at spænde bryggeriarbejderne for Thomas Niensens, Anker Jørgensens og Hans Rasmussens LO-trojka.

Men alt dette er kun fremført for at vise besværlighederne ved at forestille sig, at bryggeriarbejdernes faglige funktionærer gennem tilslutningen til Krone-kravet og protesten imod den borgerlige regerings økonomiske politik skulle have bekymret sig særlig meget om medlemmernes vitale problemer og interesser. Samt for at illustrere formodningen om, at bryggeriarbejdernes lønaktioner før jul samt tilslutningen til skibsværftsarbejdernes 24-timers-aktion dårligt kan henregnes blandt de såkaldt vilde strejker.

Aktionerne før jul var ellers lige ved at komme bryggerierne frygtelig på tværs midt i juletravlheden. Men med et løfte til tillidsmændene om forhandlingsmuligheder efter jul lod »initiativtagerne« til de meget lidt spontane arbejdsnedlæggelser sig berolige.

Og vi var faktisk en del bryggeriarbejdere, der havde regnet med, at bryggerierne havde lovet noget konkret. (Det er jo svært at tro, at faglige ledere ved så gunstig en lejlighed lader sig spise af med luftige løfter om forhandling). Men selv om der vist nok kom forhandlinger i gang, har disse i det mindste ikke givet resultat i skrivende stund – efter ca. 3 måneders forløb. Og så er det, man spekulerer på, om det er de faglige ledere, der er blevet gjort til grin, eller det mon tro skulle være os arbejdere!

Tilslutningen til skibsværftsarbejdernes 24-timers-aktion standsede stort set alt arbejde på bryggerierne. Men selv om aktionen blev vedtaget ved skriftlig afstemning på de forskellige arbejdsafdelinger, er det vist lidt for dristigt at påstå, at spontaneiteten var ret meget større end ved aktionerne før jul. Og da der ikke blev truffet foranstaltninger til medvirken ved typografernes demonstration nogle dage senere, var der da ingen bryggeriarbejdere, der deltog ved denne lejlighed.

En arbejder kan »naturligvis« ikke snakke rent ud offentligt om sine faglige ledere. Men det må være tilladt at mene, at de faglige ledere i disse tilfælde har optrådt lidt klodset. Idet de ikke har opfattet, at man ved at lade arbejderne afreagere, før tiden er moden, opnår at afdæmpe arbejdernes spontane aktionsvilje og derved sparer arbejdsgiverne for virkelig alvorlige arbejdskampe – men det kan vel ikke have været de faglige funktionærers hensigt med kravet om 1 krone!

Det kan vel ikke passe, at de faglige funktionærer for alvor er bange for »vilde« strejker???

Svend Svendsen